

KIELITIETEEN PÄIVIEN VAIHEET 1972–2003

Kielitieteellisiä konferensseja oli jo 1800-luvun keskivaiheilla. »Deutscher Philologentag» järjestettiin ensimmäisen kerran Darmstadtissa vuonna 1845 ja sen jälkeen Baselissa 1847; vuonna 2001 oli 35. tapaaminen Berliinissä. Merkittävä orientalistikongressi »Congrès International des Orientalistes» alkoi Pariisissa vuonna 1873 ja jatkui Lontoossa 1874, Pietarissa 1876, Firenzessä 1878, Berliinissä 1881 ja siitä eteenpäin 2–4 vuoden väliajoin. Mainittakoon, että OTTO DONNER osallistui orientalistikokouksiin peräti yhdeksän kertaa, ensin Firenzessä ja Berliinissä, viimeisen kerran Kööpenhaminassa vuonna 1908. 1980-luvulla konferenssin nimi muuttui, ja siitä tuli »International Conference for Asian and North African Studies» (ICANAS). Elokuussa 2004 pidettiin Moskovassa 37. kokous. Pisimmälle lienee kokoontumisten määrän osalta ehtinyt »Annual Meeting of the Linguistic Society of America», joka järjestettiin 78. kerran vuonna 2004.

Pohjoismaatkin olivat varhain liikkeellä. »Nordiska filologmötet» kokoontui vuonna 1876 Uppsalassa. Seitsemäs kokous oli Lundissa vuonna 1932, mutta sen jälkeen tämä kokoussarja hiipui. Tammi-kuussa 1946 järjestettiin Kööpenhaminassa »Det første Nordistmøde», mutta sille ei tullut jatkajia. Tärkeä sodanjälkeinen tapahtuma oli »Nordiska sommarakademien»,

jonka ensimmäinen toimintakesä oli 1949.

Suomessa Svenska Litteratursällskapet järjesti elokuussa 1922 kertaluonteisen kokouksen, jonka aiheina olivat ruotsin kielen filologia ja historia. Suomalais-Ugrilainen Seura järjesti kansainvälisen fennougristikokouksen vuonna 1931, mutta säännölliset fennougristitapaamiset alkoivat 1960, jolloin »Congressus Internationalis Fennougristarum» järjestettiin Budapestissä. CIFU on sittemmin kokoontunut joka viides vuosi.

Mitä tulee yleisempään lingvistiikkaan, ensimmäinen »International Congress of Linguists» järjestettiin Haagissa vuonna 1928 ja 17. kongressi Prahassa 2003. 1960-luku oli monella tapaa murroskausi kielitieteessä, ja tämä näkyy myös lingvististen koussarjojen nopeana kasvuna. Lingvistisnordistinen »Sammankomst för att dryfta frågor rörande svenskans beskrivning», lyhyemmin »Svenskans beskrivning», alkoi vuonna 1963 Tukholmassa. »Svenskans beskrivning 27» oli Växjössä 2004. »First International Conference of Nordic and General Linguistics» oli Reykjavikissä vuonna 1969, mutta nämä kokoukset ovat hiipuneet 1990-luvulla. Sen sijaan vuonna 1974 alkanut »Scandinavian Conference of Linguistics» jatkuu elinvoimaisena, ja sen 20. kokous oli Helsingissä vuonna 2004 (ks. Hurme 2004).

Näitä taustoja vasten on hyvä tarkastel-

▷

la myös ensimmäisten 30 Kielitieteen päivien historiaa. Aineistona olen käyttänyt päivien ohjelmia ja tiivistelmäkirjasia, joiden avulla esitelmistä on koottu tietokanta. Esitelmiä on pidetty kaikkiaan 1 705.¹

Turussa oli paljon lingvististä toimeliaisuutta vuoden 1970 kahta puolen. Turun yliopiston 50-vuotisjuhlallisuuksien yhteydessä keväällä 1970 päätettiin perustaa naapurimaiden mallin mukaan Suomeenkin soveltavan kielitieteen yhdistys. 18.10.1970 perustettiin Suomen sovelletun kielitieteen yhdistys – Association Finlandaise de Linguistique Appliquée (AFinLa) (tarkemmin Hakulinen 1971). Seuraavana

keväänä pidettiin KALEVI WIIKIN aloitteesta ensimmäiset Fonetikan päivät Turussa 22.–23.5.1971. Wiik (henkilökohtainen tiedonanto 10.5.2003) ehdotti syksyllä 1971 PAAVO SIROLLE, että tämä ottaisi Tampereella järjestääkseen lingvistisen konferenssin (jotta ei näyttäisi siltä, että kaikki järjestetään vain Turussa). Siro tarttui ehdotukseen, ja ensimmäiset Lauseopin ja semantiikan päivät järjestettiin Tampereella 1972. Painotuksen tarkoitus oli ilmeinen: syntaksi ja semantiikka haluttiin nostaa esiin tuohon mennessä melko vähän tutkittuina aloina.

Ensimmäisten 30 päivien luettelo on tässä:

Lauseopin ja semantiikan päivät (1972–1974)

I	Tampere	23.–24.9.1972
II	Turku	6.–7.10.1973
III	Oulu	5.–6.10.1974

Kielitieteen päivät (1976–2003)

4.	Jyväskylä	16.–17.1.1976	18.	Joensuu	9.–10.5.1991
5.	Helsinki	11.–12.2.1977	19.	Tampere	8.–9.5.1992
6.	Joensuu	17.–18.2.1978	20.	Turku	7.–8.5.1993
7.	Tampere	23.–24.2.1979	21.	Oulu	6.–7.5.1994
8.	Turku	9.–10.2.1980	22.	Jyväskylä	5.–6.5.1995
9.	Oulu	7.–8.2.1981	23.	Helsinki	24.–25.5.1996
10.	Jyväskylä	13.–14.2.1982	24.	Joensuu	28.–29.5.1997
11.	Helsinki	23.–24.3.1984	25.	Tampere	15.–16.5.1998
12.	Joensuu	15.–16.3.1985	26.	Turku	14.–15.5.1999
13.	Tampere	21.–22.3.1986	27.	Oulu	19.–20.5.2000
14.	Turku	8.–9.5.1987	28.	Jyväskylä	17.–19.5.2001
15.	Oulu	13.–14.5.1988	29.	Helsinki	4.–5.5.2002
16.	Jyväskylä	21.–22.4.1989	30.	Joensuu	15.–16.5.2003
17.	Helsinki	20.–21.4.1990			

¹ Tämä kirjoitus perustuu pyydettyyn esitelmään, jonka pidin 30. kielitieteen päivillä Joensuussa 16.5.2003. Kiitos Hannu Remekselle, joka on säilyttänyt neljien ensimmäisten päivien kokousaineistot. Nämä levisivät aikoinaan vain monisteina, eikä niitä siksi löydy kirjastoista. Marjaana Väälisalo on avustanut aineiston hankinnassa ja atk-käsittelyssä. Klaus Karttunen on antanut arvokkaita taustatietoja.

Vuoden 1975 jälkeen kokonainen vuosi on jäänyt väliin vain kerran, vuonna 1983, jolloin Helsinki oli järjestysvuorossa. Syynä tähän katkoon oli se, että Helsingissä järjestettiin tammikuussa 1983 seitsemäs skandinaavinen lingvistikokous, ja siksi harkittiin parhaaksi lykätä Kielitieteen päiviä vuodella.

Järjestysvuorot ovat vakiintuneet ensimmäisen kierroksen mukaisiksi. Luetteloa katseltaessa huomio kiinnittyy siihen, että Vaasan yliopisto ei ole mukana järjestäjien ketjussa, ja siihenkin, että Helsinki

tuli järjestäjänä mukaan vasta viidentenä, vuonna 1977. Tämäkin on osoitus edellä mainitusta tosiseikasta, että uusia kielitieteellisiä avauksia oli noina aikoina enemmän pääkaupungin ulkopuolella (Kielitieteen päivät alkoi Tampereella, AFinLa perustettiin Turussa, Fonetiikan päivät alkoi Turussa, turkulaiset lingvistit tekivät 1977 aloitteen Suomen kielitieteellisen yhdistyksen perustamisesta ja SKY:n virallinen kotipaikka on Turku).

Esitelmien lukumäärä (yhteensä siis 1 705) on kehittynyt seuraavasti:

Kielitieteen päivät	Esitelmien määrä	Kielitieteen päivät	Esitelmien määrä	Kielitieteen päivät	Esitelmien määrä
I	13	XI	32	XXI	68
II	12	XII	17	XXII	70
III	12	XIII	39	XXIII	106
IV	17	XIV	37	XXIV	115
V	25	XV	44	XXV	119
VI	20	XVI	31	XXVI	118
VII	23	XVII	49	XXVII	97
VIII	34	XVIII	67	XXVIII	126
IX	28	XIX	67	XXIX	95
X	14	XX	94	XXX	116

Esitelmien määrä on kasvanut hiljalleen. Vuonna 1977 se nousi pysyvästi ainakin kolmannelle kymmenelle. Toinen merkittävä nousu tapahtui 1991, jolloin oltiin jo 70

esitelmän vaiheilla. Vuodesta 1996 esitelmien määrä on säännöllisesti ollut runsaat sata. Viiden perättäisen kokouksen ryppäinä tarkasteltuna saadaan seuraava kasvutrendi:

Kokousten vuodet	Esitelmien määrä	Keskimäärin
1972–1977	79	15,8
1978–1982	119	23,8
1984–1988	169	33,8
1989–1993	308	61,6
1994–1998	478	95,6
1999–2003	552	110,4
yhteensä	1 705	

▷

Eri esitelmöitsijöitä on ollut peräti 805, joista 450 on esiintynyt kerran, kaksi yli 20 kertaa:

Esiintymiskerrat	Puhujien lukumäärä
>20	2
16–20	3
11–15	7
6–10	49
3–5	166
2	128
1	450
yhteensä	805

Ahkerimmat puhujat ovat ESA ITKONEN (28 kertaa; vain 3. ja 10. päivät jääneet väliin!), KALEVI WIIK (21), FRED KARLSSON (18), HANNELE DUFVA (17), JUKKA-PEKKA HAMMARI (16), JUSSI NIEMI (15), PIRKKO FORSMAN SVENSSON ja PIRKKO MUIKKU-WERNER (molemmat 14 kertaa), URPO NIKANNE (12), AULI HAKULINEN, PIRKKO NUOLIJÄRVI ja MARIA VILKUNA (kukin 11 kertaa), MAIJA GRÖNHOLM, TIMO HAUKIOJA, ANNELI KAUPPINEN, JUHA LESKINEN ja PAULI SAUKKONEN (10 kertaa kukin; lisää tietoja osoitteesta www.ling.helsinki.fi/~fkarlss/ktp30.pdf).

Osanottajien määrästä ei ole tarkkoja tietoja kaikilta päiviltä. Kaksilla ensimmäisillä päivillä osanottajia oli yli sata, muuten on seuraavat tiedot: III päivät: 173 osanottajaa, IV päivät: 154, VI päivät: 153, VII päivät: 242, VIII päivät: 251, IX päivät: 155, XI päivät: 107, XVIII päivät: 188, XX päivät: 254, XXVI päivät: 270.

Esitelmät ovat tietenkin käsitelleet hyvin monenlaisia aiheita, eikä ole helppo sanoa, mikä tai mitkä (jos mitkään) kielet ovat olleet tietyn esitelmän erityiskohteena. Joka tapauksessa olen yrittänyt selvittää päivien tätäkin puolta lähinnä sen mukaan, mitä

esitelmän otsikossa luvataan. Tämä karkea kriteeri antaa seuraavan jakauman esitelmissä käsitellyistä kielistä: suomea on käsitelty 640 kertaa, viroa 89, englantia 54, ruotsia 32, saksaa 27, venäjää 26, suomalaista viittomakieltä 18, itämerensuomalaisia kieliä 17, karjalaa 13, unkaria 12, maria 11, romania 10, liettuaa 7, vepsää 6, ranskaa 6, mordvaa 6, saamea 5, liivviä 5, komia 5, vatajaa 4, latviaa 4, udmurttia 4, vogulia 2, puolaa 2, nganasania 2, kymriä 2, kabilia 2, japania 2 ja espanjaa 2 kertaa sekä lisäksi yhdeksää kieltä kerran (muun muassa esperantoa ja goottia). Kielitieteen päivien esitelmätarjonta on siis kielivalikoiman osalta ollut vahvasti fennistiikka- ja fennougristiikkapitoista. Meillä suurten vieraiden kielten (englannin, saksan ynnä muiden) tutkijat eivät ole kovin runsaslukuisina osallistuneet Kielitieteen päiviin. Yleislingvistejä sen sijaan on esiintynyt paljon. Viron vahva osuus saattaa olla yllättävä. Senkin takia oli luonnollista, että 31. kielitieteen päivät järjestettiin Tallinnassa toukokuussa 2004.

Ensimmäisillä lauseopin ja semantiikan päivillä oli 15 esitelmää, joista ensimmäisen piti OSMO IKOLA subjektin ja predikaativin suhteesta ja toisen PAAVO SIRO suomen kielen passiivista. Esitelmöitsijöistä puolet oli Turusta ja Tampereelta (mainittujen lisäksi AIMO HAKANEN, FRED KARLSSON, EEVA KANGASMAA-MINN, MAUNO KOSKI, TERTTU ORPANA, KALEVI WIIK ja VALMA YLI-VAKKURI). Helsingistä oli kolme esitelmöitsijää (AULI HAKULINEN, ESA ITKONEN ja RISTO TUOMIKOSKI), Jyväskylältä yksi (MATTI LEIWO) ja Oulusta kaksi (PAULI SAUKKONEN ja HILKKA-LIISA MATHALDI). Päivien yleisilme oli siis vahvasti ei-helsinkiläinen. Kaikki puhujat olivat fennistejä tai yleislingvistejä; ulkomaalaisia oli yksi (HALDUR ÖIM Tartosta). Puolet esitelmistä perustui generatiiviseen syntaksiin.

Toisilla lauseopin ja semantiikan päivillä Turussa 6.–7.10.1973 esitelmien määrä

oli laskenut kahteentoista. Puhujista yhdeksän oli esiintynyt jo Tampereen päivillä. Helsingiläisfennisteistä kukaan ei esitelmöinyt. Esitelmistä voidaan mainita muun muassa RISTO TUOMIKOSKEN »Objektinsijaisista määrän adverbiaaleista» sekä AULI HAKULISEN »Semanttisia huomioita lauseenvastikkeista», jotka molemmat myöhemmin julkaistiin ja joihin on paljon viitattu. Generatiivinen syntaksi oli vahvasti esillä useissa esityksissä.

Kolmannet lauseopin ja semantiikan päivät järjestettiin Oulussa 5.–6.10.1974. Osanottajia oli peräti 182, vaikka esitelmien määrä edelleen oli pienenpuoleinen, taas kaksitoista. Nyt oli ensi kerran mukana helsinkiläinen fennisti (TERHO ITKONEN, »Ergatiivisuutta suomessa») ja muiden vieraiden kielten kuin viron edustaja (MALCOLM HICKS, »Suomen kielen sanajärjestyksen vaikuttavista tekijöistä»).

Nimi »Kielitieteen päivät» otettiin käyttöön neljännessä valtakunnallisessa tapaamisessa Jyväskylässä 16.–17.1.1976, missä osanottajia oli 154 ja esitelmiä seitsemäntoista. KARI SAJAVARAN aihe oli »Mitä kontrastiivinen tutkimus odottaa äidinkielen tutkimukselta?», KALEVI WIIKIN »Suomen konditionaalien merkityksistä», MIKKO KORHOSEN »Suomen kielen esihistorian jaksottamisesta» ja HEIKKI LESKISEN »Onko murteentutkimuksella tulevaisuutta?».

Vuonna 1977 päivät järjestettiin ensimmäisen kerran Helsingissä. JORMA KOIVULEHTO puhui »Lainasanatutkimuksesta». Tämän kokouksen yhteydessä pidettiin Suomen kielitieteellinen yhdistys r.y.:n perustava kokous, joka monenlaisten erimielisyyksien takia venyi kaksipäiväiseksi (tästä enemmän Karlsson 1997: 96–98).

Vuonna 1978 pidettiin Joensuussa ensimmäiset plenaariesitelmät, muun muassa HEIKKI PAUNOSEN »Perusmuoto vai paradigma» ja PAULI SAUKKOSEN »Mitä ovat tyyliminaisuudet». MIKKO KORHONEN esitelmöi

»Suomalais-ugrilaisen kaasukjärjestelmän kehitystrendeistä».

Vuoden 1979 esitelmiä olivat MARJA LEINOSEN »Perfekt ja aspektit» sekä LEIF NYHOLMIN »Stadsspråksforskningens metodik», harvoja päivien historiassa ruotsin kielellä pidettyjä esitelmiä. Vuonna 1980 LEA LAITINEN puhui »Murteiden nesessiivirakenteista», ARTO MUSTAJOKI »Kielen langue- ja parole-tasoista» ja MARKKU FILPPULA »Teemaattisesta interferenssistä VSO/SVO». Vuonna 1981 MAUNO KOSKEN aiheena oli »Juurimorfeemi» ja PEKKA HIRVOSEN aiheena »Verbilausekkeista amerikansuomalaisten englannissa». Vuonna 1982 LIISA LAUTAMATIN teemana oli »Teemana teema» ja KARI SUOMEN »Suomen vokaalisoinnun kuvauksesta». Vuonna 1984 KAISA HÄKKINEN kysyi, »Onko aika kaataa sukupuu», PIRKKO KUKKONEN teki selkoa »Anteriorisesta agrammatismista», SUSANNA SHORE »Suomen niin sanotusta passiivista» ja TERHI RISSANEN »Viitotomakielen pragmatiikasta». Vuonna 1987 78-vuotias päivien isähahmo PAAVO SIRO esiintyi aiheella »Wittgensteinin kieliopin käsite» ja MARJA-LEENA SORJONEN aiheella »Metakommunikaatiosta keskustelussa».

Vuonna 1991 PAUL KIPARSKY piti plenaariesitelmän kiinteän sanajärjestyksen funktiosta synteettisissä kielissä. Nyt pidettiin myös ensimmäiset symposiumit: syntaksista — puheenjohtana toimi URPO NIKKANEN — ja ERLING WANDEN johdolla suomen kielestä kaksikielisten toisena kielenä. JUSSI NIEMI kollegoineen esitteli suomen monimorfeemisten sanojen tunnistusta ja HARRI JÄPPINEN [Arnola] Kielikone-projektin konekäännöshanketta.

Vuonna 1993 juhlittiin päivien 20. kertaa, ja 84-vuotias professori PAAVO SIRO (1909–1996) esitti tervehdyksen ensimmäisiltä päiviltä. Ensimmäisessä paneelikeskustelussa aiheena oli jo tuolloin ajankohdattainen »Kielitiede tulosvastuun kourissa».

Vuonna 1994 järjestettiin muun muassa

Suomen kielitieteellisen yhdistyksen kollokvio »Kuka pelkää koulukielioppia» ja ensimmäinen työpaja, »Itämeren piirin kielten kieliopillinen vertailu». Vuonna 1995 PER LINELLIN plenaariesitelmän aihe oli »Dialogism in linguistics» ja SKY:n paneelikeskustelussa kysyttiin, »Minne menet Akatemia?». IRMA HYVÄRINEN kontrastoi saksan ja suomen sananmuodostuskeinoja, JOHANNA LAAKSO problematisoi itse tuotettujen tutkimusaineistojen validiutta, JUHA LESKINEN asetti kysymyksen, huijasiko Lönnrot kieliopintekijöitä ja JAAKKO HÄMEEN-ANTTILA pohti seemiläisten kielten kielihistoriaa.

Vuonna 1996 ROBIN LAKOFF analysoi plenaariesitelmässään O. J. Simpsonin oikeudenkäyntiä lingvistisestä näkökulmasta, ja kahden työpajan aiheet olivat »Kielikontakteista murteisiin» ja »Holismi kielessä ja mielessä». Lisäksi päivillä oli posteriesittely sekä korpussektio. Vuonna 1997 oli useita plenaareja, muiden muassa WOLFGANG DRESSLERIN esitelmä aiheesta »What is the core of morphology?» ja ELS OKSAARIN »Code-switching and behavioreme switching». Oli tekstinhuollon työpaja, symposiumi »Mitä fennistiikka on?» ja SKY:n paneelikeskustelu aiheesta »Maailman kielitieteellisten virtausten vaikutus Suomessa ja Virossa». Vuonna 1998 oli semantiikan sektio ja SKY:n paneeli aiheesta »Kieli eri tieteiden tutkimuskohteena». Sosiolingvistiikka oli vahvasti esillä plenaariesityksissä, muun muassa WERNER KALLMEYERILLA ja PIRKKO NUOLIJÄRVELLÄ. Vuonna 1999 käsiteltiin sektioissa semantiikkaa ja ekspressiivisanastoa, paneelikeskustelussa semantiikan aineistoja ja tutkimusmenetelmiä ja SKY:n keskustelutilaisuudessa aihetta »Ammatti: kielitieteilijä».

Vuonna 2000 LEONA VAN VARENBERGIN plenaarin aiheena oli »Die Rolle der Sprache in der belgischen Staatsstruktur» ja SKY:n paneelin teema oli »Pohjoisten kiel-

ten uhanalaisuus». Vuonna 2001 oli runsaasti työpajoja: »Kieli ja vuorovaikutus instituutioissa», »Kognitiivinen kielentutkimus», »Kielenkehityksen elämäнкаari», »Konstruktiokielioppi», »Nuorten tekstit — tekstien nuoret», »Emergentistinen meta-näkökulma» sekä »Mitä kielestä arvostetaan — eri osapuolet äänessä». SKY:n paneelin aihe oli yleinen: »Kielitieteen monet äänet». Vuonna 2002 päivillä oli teemasessio »Kieli ja aika, neljä näkökulmaa» sekä runsas määrä korpuslingvistiikkaan liittyviä työpajoja. Uusia toimintamuotoja olivat Puheputki sekä »Omaa ja vierasta — 1800-luvun roolipeli».

Tämä luettelomainen katsaus osoittaa jo, että Kielitieteen päivien ohjelmatarjonta on ollut todella runsasta ja että päivien ilme ja toimintamuodot ovat jatkuvasti uudistuneet ja monipuolistuneet. Merkittävästi tähän on varmaan vaikuttanut sekin, että esitelmän pitämisen kynnys on ollut alhainen. Esitelmiä ei juuri ole karsittu, mikä on tietenkin aiheuttanut kirjavuutta esitelmien tasoon. Toisaalta erityisesti nuoret ensikertalaiset ovat saaneet hyvän mahdollisuuden esiintyä laajemmalle yleisölle.

Alussa totesin, että Deutscher Philologentag on kokoontunut 35 kertaa aloitettuaan vuonna 1845 ja ICANAS 37 kertaa aloitettuaan vuonna 1873. Tähän nähden täytyy pitää suorastaan loistavana osoituksena kielitieteemme elinvoimaisuudesta, että Kielitieteen päivät on yltänyt 30 kokoukseen 32 vuodessa, vieläpä niin, että kiinnostus päiviin on jatkuvasti kasvanut. Kielitieteen päivistä on tullut kielitieteemme tutkijayhteisöä yhdistävä tekijä ja merkittävä osa Suomen kielitieteen infrastruktuuria.

32. kielitieteen päivät järjestetään Tampereen yliopistossa 19.–20.5.2005. ■

FRED KARLSSON

S-posti: ks. www.ling.helsinki.fi/~fkarlss

LÄHTEET

HAKULINEN, AULI 1971: Uusi kielitieteen yhdistys perustettu. – *Virittäjä* 75 s. 216–217.

HURME, JUHA 2004: Kahdeskymmenes pohjoismainen kielitieteen konferenssi Helsingissä 7.–9.1.2004. – *Virittäjä* 108 s. 280–282.

KARLSSON, FRED 1997: *Yleinen kielitiede Suomessa kautta aikojen*. Helsinki: Helsingin yliopiston yleisen kielitieteen laitoksen julkaisuja 28.

Välttämätön lähde teos kielen ammattilaisille

SKS – Kirjasi merkki

Kirjamyymälä
Hallituskatu 1, 00170 Helsinki
Avoinna ma–to 11–17, pe 11–16
www.finlit.fi/kirjat

SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURA

Iso suomen kielioppi

Tekijäryhmä: Auli Hakulinen (päätoimittaja) – Maria Viikuna – Riitta Korhonen – Vesa Koivisto – Tarja Riitta Heinonen – Irja Alho

Iso suomen kielioppi on monivuotisen kielioppihankkeen työn tulos. Teoksessa kuvataan kielen rakennetta äänne- ja muotorakenteesta ja sanamuodostuksesta yhdyslauseisiin ja keskustelupuheen vuorottelurakenteisiin asti. Kielioppi kokoaa yhteen fennistisen kieliopintutkimuksen tuloksia ja ottaa esille sellaisia kielen ilmiöitä, joita ei aiemmin ole tässä laajuudessa käsitelty. Myös termistössä on tehty muutamia uudistuksia. Kieliopin kuvauskohteena on 1900-luvun loppupuolen kieli.

Kielioppi on tarkoitettu hakuteokseksi varsinkin suomen kielen opiskelijoille ja tutkijoille, äidinkielenopettajille sekä suomentajille. Teos ei ole normatiivinen, mutta se tarjoaa tietoa ja tuloksia, jotka voivat tukea tulevia kielenhuollon ohjeita ja normituksia.

Laajuus n. 1750 sivua. 120,-
Teos ilmestyy lokakuussa.